

نگاه

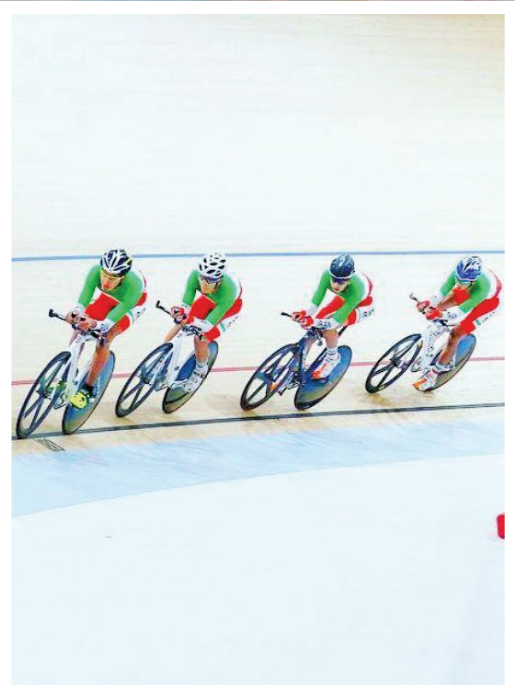
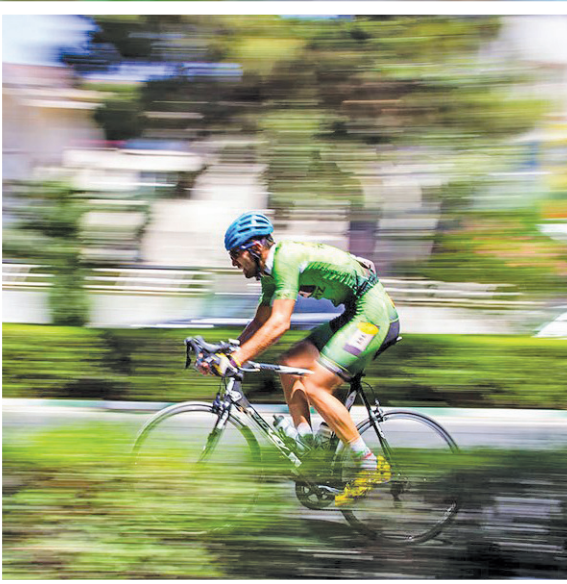
قادر میزبانی- قهرمان سابق آسیا

شیرجه‌در استخر خالی

ناکامی‌های دوچرخه سواری اتفاق عجیبی نیست و قابل پیش‌بینی بود. ما که در بطن کار هستیم می‌دانستیم این اتفاق می‌افتد و برای ما غیر عادی نبود. این اتفاق برای الان هم نیست بلکه مربوط به ۷-۸ سال پیش است اما صدایش الان دارد در می‌آید. چند سال پیش هم کیفیت همین بود و در کنار تجربه و انگیزه رکابزنان، بحث غیرورزشی هم وجود داشت. همان موقع هم مدال‌های ما کذابی بود و این بیماری است که از سال ۲۰۰۶-۲۰۰۷ دوچرخه سواری ایران به آن دچار شده و رفته رفته حالش نیز وخیم‌تر می‌شود. نباید فکر کنید سال آینده در ۲۰۲۱ وضع بهتر می‌شود بلکه بدتر از این خواهد شد. ما زیرساخت نداریم و پشتوانه‌سازی هم نکرده‌ایم. با این شرایط هرچه جلو برویم شرایط وخیم‌تر می‌شود.

وضعیت دوچرخه سواری ایران خیلی وخیم‌تر از چیزی است که دیده می‌شود. شاید جامعه ورزش و وزارت ورزش فکر کنند اتفاقات ورزشی دلیل مدال نگرفتن ما در مسابقات اخیر بوده در حالی که مدال نگرفتن ما واقعی بود و وضعیت دوچرخه سواری ما از چیزی که می‌بینند و می‌شنوند، بدتر است. برای المپیک هم هیچ شانسی نمی‌بینم. همان یک سهمیه هم که گرفتیم، بازمانده نتایج سال‌های قبل است.

برای اینکه دوچرخه سواری از این وضعیت خارج شود، باید کار زیربنایی انجام دهیم. زمانی که فدراسیون به من اصرار داشت مسئولیت تیم ملی را قبول کنم اما من اعتقاد داشتم اگر با این وضعیت به تیم ملی بیایم، مانند این است در یک استخر خالی شیرجه می‌زنم و خودم آسیب خواهم دید. الان ما واقعاً خالی از دوچرخه سوار هستیم. در همین تور ایران - آذربایجان ما رکابزن یا تیمی نداشتیم که با تیم‌های درجه سه خارجی رقابت کند چون پشتوانه‌سازی نکرده‌ایم. باید حتماً سراغ استعدادیابی برویم و با نفرات ۱۶-۱۷ ساله کار کنیم. مشخص است وقتی ۱۰ نفر را بدون اینکه آماده کرده باشیم به مسابقه بفرستیم به غیر از شکست روحی چیزی ندارد. در واقع ما در کشور خودمان کاری نکرده‌ایم. جوانان را به کدام مسابقات فرستاده‌ایم که در مسابقات قهرمانی آسیا نتیجه بگیرند؟ اعتقاد بر این است فدراسیون باید کار زیر بنایی کند. زمانی که فدراسیون پیشنهاد همکاری به من داد گفتم اگر مسئولیت قبول کنم فقط روی رکابزنان ۱۴-۱۵ ساله کار می‌کنم و ۴-۵ سال هم کسی نباید از من نتیجه بخواهد چون شاید در این میان تک ستاره‌هایی که استعداد مادرزادی دارند، پیدا شوند اما در یکی، دو سال نمی‌توان کاری انجام داد.

سقوط از کوهستان!

مسابقات دوچرخه سواری کوهستان قهرمانی آسیا در تایلند برگزار شد و در این مسابقات اگرچه یک مدال خشک و خالی کسب کردیم تا دست خالی از مسابقات بازنگردیم اما افت محسوس و چشمگیری در قیاس با ادوار گذشته داشتیم. دوچرخه سواری کوهستان ایران دو مدال نقره و یک برنز سال گذشته خود را در مسابقات قهرمانی آسیا ۲۰۲۰ به تک مدال برنز تبدیل کرد تا زنگ خطر در کوهستان هم به صدا درآید. ایران در این دوره از مسابقات ۸ نماینده داشت اما حاصل آن تنها تک مدال برنز بود. فرانک پرتوآذر نفر اول تیم ملی دوچرخه سواری کوهستان زنان ایران توانست با مدال برنز خود کمک کند که تیم دست خالی از مسابقات برنگردد.

نکته قابل توجه این است که تقریباً بیشتر نفرات اعزامی به تایلند، در مسابقات سال قبل هم حضور داشتند اما نه تنها مدال‌های سال قبل تکرار نشد بلکه در رده جوانان و امید نسبت به سال قبل افت هم داشتیم. ایران در مسابقات ۲۰۱۹ صاحب دو مدال نقره و یک برنز شد اما امسال مدال نقره دانهیل به مقام هفتم، مدال نقره کراس کانتری امید به مقام سی و سوم و مدال برنز تیم ریلی به مقام چهارم تبدیل شد.

پس از افت چشمگیر دوچرخه سواری ایران در بخش پیست و جاده که در دو سال گذشته هیچ دستاوردی نداشته و دستش از مدال آسیا کوتاه شده، تنها امید دوچرخه سواری برای مدال‌آوری در آسیا به کوهستان بود اما این نتیجه دوچرخه سواری کوهستان در قهرمانی آسیا ثابت کرد که سقوط آزاد به کوهستان هم رسیده و در این بخش هم نباید به مدال دلخوش باشیم.

نقد واقع‌بینانه

ناکامی‌های دوچرخه سواری در این سال‌ها به اندازه‌ای پررنگ و نومیدکننده بوده که حتی واکنش مسئولین وزارت ورزش را به همراه داشته. سال گذشته در مجمع سالیانه دوچرخه سواری مهدی علی‌نژاد معاون ورزش قهرمانی وزارت ورزش به صراحت از شرایط حاکم بر این رشته و ناکامی‌های آن انتقاد کرد و و خطاب به رؤسای استانی عنوان کرد اگر نمی‌توانید جای خود را به کسی بدهید که می‌تواند کار کند.

علی‌نژاد در مجمع سالیانه فدراسیون دوچرخه سواری گفت: مجمع خوبی بود. سعی کردم چالش هم در آن باشد و قاعده مجمع هم همین است. البته اعضای مجمع ساکت بودند و به نظر می‌رسد آقای قمری را خیلی دوست دارند! مهم‌ترین مسأله فدراسیون، مالی است. اگر بحث کمک مالی می‌کنید بدون تعارف بگویم فدراسیونی که نمی‌تواند در بازی‌های آسیایی یک برنز بگیرد نمی‌تواند ادعای سهم بیشتر کند. هزینه‌های دوچرخه سواری فوق‌العاده بالا است و تنها با فعال کردن بخش خصوصی وضع بهبود پیدا می‌کند و اگر از منابع غیردولتی استفاده نکنید وضعیت دوچرخه سواری بهبود نخواهد یافت. این هنر رئیس فدراسیون و رئیس هیأت‌های استانی است که این کار را انجام دهند که

اگر می‌توانید بسم‌الله، اگر نه جای خود را به کسانی بدهید که می‌توانند این کار را انجام دهند. منابع دولت رو به کاهش است. بعضی رشته‌ها که به تجهیزات وابستگی بیشتری دارند آسیب بیشتری می‌بینند، بنابراین باید استراتژی دیگری داشته باشند. باید بررسی شود چرا باشگاه‌های بزرگ کنار کشیده‌اند. در کل غیر از مسیری که من گفتم بروید موفق نمی‌شوید. پول‌های وزارت ورزش نسبت به دو سال قبل تغییر نکرده اما هزینه‌ها چهار برابر شده است.

ارزیر ساخت تا تجهیزات

دوچرخه سواری ایران البته مدت‌هاست از مشکلات قدیمی و کلیشه‌ای رنج می‌برد که تا به امروز برطرف نشده و در این نزول وحشتناک نقش کلیدی ایفا می‌کند.

مهم‌ترین مشکل دوچرخه سواری کمبود زیرساخت و به طور مشخص پیست چوبی است. با گذشت ۴۰ سال هنوز ما در ایران یک پیست چوبی نداریم و این فاجعه بزرگی است که سبب عقب افتادن رکابزنان ایران شده. دوچرخه سواری ایران پیست چوبی ندارد و بارها به این مشکل قدیمی و اساسی اشاره شده اما پیست چوبی ساری بعد از حدود ۲۰ سال هنوز هم به بهره‌برداری نرسیده. برای جبران این مشکل چاره‌ای به جز حضور فراوان و پرتعداد در تورنمنت‌های خارجی نداریم اما علی‌رغم این نیاز در طول سال بارها و بارها کاپ‌ها و مسابقات مهم را از دست می‌دهیم در حالی که رقبای ما در آنها حضوری دائمی و پررنگ دارند و بهترین استفاده را می‌برند.

فدراسیون تصور می‌کند با چند هفته تمرین در پیست چوبی کشورهای دیگر و حضور در یکی دو مسابقه در سال و خرید تجهیزات در دقیقه ۹۰ می‌توان معجزه کرد اما حضور دوچرخه سواران ایران باید در مسابقات بین‌المللی پررنگ باشد نه در پیست سیمانی آزادی.

درد دوچرخه سواری ایران نداشتن تجهیزات به روز، تمرین نکردن در پیست چوبی و نرفتن به مسابقات بین‌المللی است اما فدراسیون و مسئولان ورزش هنوز نپذیرفته‌اند راهی که دوچرخه سواری ایران در آن رکاب می‌زند، جز شکست‌های سریالی رهاوردی به دنبال ندارد.

در طول این سال‌ها تک ستاره‌هایی داشته‌ایم که با تکیه بر استعداد و توانایی آنها سال‌ها به تک مدال‌ها دلخوش کرده‌ایم اما شکست‌های سریالی اخیر به خوبی نشان داد که این فرمول نخ نما شده دیگر جواب نمی‌دهد و باید فکر اساسی به حال دوچرخه سواری ایران کرد.

دوچرخه سواران به تجهیزات به روز و مسابقه فراوان نیاز دارند و فدراسیون باید به فکر راه چاره باشد. راه چاره‌ای که به جز جذب منابع خصوصی امکانپذیر نیست. واقعیت این است که با جهش افسارگسیخته دلار رشته‌ای مثل دوچرخه سواری که نیاز اصلی آن دوچرخه است، آسیب فراوانی دیده و این لطمه و مشکل را نمی‌توان تنها با اتکا به منابع دولتی مرتفع کرد. فدراسیون بارها عنوان کرده نیاز به بودجه بیشتری دارد اما از آن طرف وزارت ورزش هم آب پاکی را روی دست فدراسیون‌ها ریخته و

عنوان کرده فدراسیون‌ها نباید به بودجه دولتی اکتفا کنند. اینکه حامیان مالی جذب فدراسیون شوند، بستگی به هنر مدیریتی رئیس فدراسیون دارد. فدراسیون باید اسپانسر جذب کند تا این رشته بتواند به حیات خود ادامه دهد. یکی از هنرهای مدیریتی استفاده از بخش خصوصی است که به نظر می‌رسد در فدراسیون فعلی این هنر و این توانایی وجود ندارد. چه آنکه مشکلات مضاعف رکابزنان هیچ‌وقت حل نشده. دوچرخه سواری برای پایان این سیکل معیوب و این سریال ناکامی‌ها به بودجه مضاعف برای خرید تجهیزات و اعزام‌های پرشمار نیاز دارد. بودجه‌ای که پرداخت آن فقط از مسیر اسپانسر و بخش خصوصی میسر است. در غیر این صورت باید برای همیشه فاتحه دوچرخه سواری ایران را خواند.

اینکه ما برخلاف گذشته که همیشه جزو مدعیان در آسیا بودیم اما حالا حتی نمی‌توانیم یک مدال بگیریم، نشان می‌دهد دوچرخه سواری ایران به ورطه نابودی غلتیده و باید طرحی نو درانداخت و فکر چاره بود.

ورزشی که لاکچری شد!

در همین رابطه محسن سلگی دبیر فدراسیون دوچرخه سواری اظهار داشت: قیمت دوچرخه ۲۰ میلیون تومانی به ۲۰۰ تا ۳۰۰ میلیون تومان رسیده است. حتی تصورش هم آدم را می‌ترساند. در گذشته ورزشکاران این رشته خودشان از پس هزینه‌ها برمی‌آمدند و باشگاه‌ها هم به لحاظ اقتصادی حامی ورزشکار بودند اما در حال حاضر شرایط کلاً عوض شده است.

سلگی در مورد تغییر شرایط دوچرخه سواری تصریح کرد: ده‌ها باشگاه دوچرخه سواری داشتیم که حامی ورزشکار بودند و لیک دوچرخه سواری در تمامی ماده‌ها جریان داشت اما غیر از دو باشگاه سپاهان و دانشگاه آزاد تقریباً مابقی باشگاه‌ها تعطیل شده‌اند. اصلاً با این هزینه‌ها دیگر رشته دوچرخه سواری یک رشته لاکچری شده که اتفاقاً آنهایی که وضع‌شان خوب است هم میلی به حضور در این رشته ندارند.

دبیر فدراسیون دوچرخه سواری به وضعیت سهمیه ایران برای المپیک اشاره کرد و متذکر شد: به هر حال ما در گذشته هم در آسیا و هم در المپیک حضور نسبتاً موفقی داشتیم. در آسیا بحث مدال‌آوری داشتیم و در المپیک هم معمولاً چندین سهمیه به دست می‌آوردیم اما در حال حاضر با توجه به مواردی که گفته شد فقط یک سهمیه در استقامت تایم تریل برای‌مان قطعی شده است. با ادامه این وضعیت فاصله‌مان با سطح اول دوچرخه سواری دنیا بیشتر می‌شود.

دبیر فدراسیون در پایان گفت: امیدوارم مسئولین ادامه حیات این رشته ورزشی قدیمی و دوست‌داشتنی را جدی بگیرند. کسی اگر پولش را هم داشته باشد، نمی‌آید ۳۰۰ میلیون تومان پول دوچرخه بدهد و سایر ورزشکاران حرفه‌ای این رشته هم روزهای سختی را می‌گذرانند. از این همه دلار ۴۲۰۰ تومانی چیزی به ما که برای سربلندی کشور تلاش می‌کنیم، نرسید و فدراسیون هم آنقدر بودجه‌ای ندارد که بتواند تجهیزات روز دنیا را برای ورزشکارش وارد کشور کند. دوچرخه سواری رو به تعطیلی است!